

Не г-да Сядии, за никакво заминаване не е ставало дума и никога азъ не съмъ билъ противъ него.

Азъ обяснихъ на съдебния следователъ, че убийството на Лора се дължи на ревностъ. Нейната ревностъ бѣ велика, както бѣ велика и нейната любовъ и нищо неможеше да я удовлетвори. Тя ме ревнуваше винаги, навсѣкжде и отъ всичко — отъ хората, отъ самата ми работа, отъ мъртавцитѣ. Прочетете онова писмо, въ което тя се измъчва отъ съмнението, че азъ пазя своята любовъ за »покойната малка приятелка«, на чийто гробъ, може би, въ него моментъ се намирамъ. Каквото и да правѣхъ, колкото време и да отдѣляхъ, — никога моята любовъ не бѣше достатъчна за нея и тя вечно се измъчваше отъ съмнения. И, ако въ такива минути, тя често говори въ писмата си за смъртъ, за самоубийство, може да си представите, какво би била въ състояние да направи нейната ревностъ, когато напоследкъ изкуствено се разпали до неимовѣрностъ отъвнѣ. Тукъ азъ немога да казвамъ всичко, за да не стана причина съ обясненията си виновникъ за две или три чужди нещастия, но Ви моля да прочетете внимателно собственитѣ признания на г-жа Дора Грозева за държанието ѝ спрѣмо мене, за желанието ѝ да дразни Лора, за секретнитѣ картички и букети, за къснитѣ съпровождания и пр. Азъ Ви моля да обърнете внимание и на това какъ Лора е гледала на всичко туй [показанията на приятелкитѣ ѝ и на слугинята] какъ е реагирала на тия предизвикателства [предъ г-ца Бонева тя се е оплаквала, че вече я било срамъ отъ свѣта и, че ѝ идело да се самоубие]. Обърнете внимание и на това, защо тя въ мълчаливата си женска гордостъ не е давала на г-жа Д. Грозева нито поводъ да помисли, че ме ревнува отъ нея. Това бѣха изблици на една ужасна ревностъ, която се проявяваше винаги, навсѣкжде, безъ никакъвъ поводъ. Въ едно отъ писмата си тя ми забранява дори погледитѣ за други хора освенъ за нея. Такава една ревностъ я обхвана и вечеръта у г-нъ Тихови, (по какъвъ поводъ това е смѣшно да се говори) и нищо вече не бѣ въ състояние да я отклони отъ заседналото въ